

ΤΙΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλ. ἰδ.

Ἐτησίαι Δρ. Ν. 5

Ἐξαμήν. » » 3

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

10 Μαρτίου 1889

ΤΙΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ

Ἐτησίαι Δρ. Ν. 7

Ἐξαμήνου » » 4

ΕΤΟΣ Β'.

Ἀριθμός.....21

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΑΠΕΡΘΥΝΤΕΟΝ : Τῇ διαυθύνσει τῆς «ΧΛΟΗΣ» Πάτρας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΥΜΕΝΟΝ.—Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ. ὑπὸ Σταμ. Θεωχάρης. Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΣΤΡΙΓΓΛΩΝ.—Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΒΡΟΓΙΛΛΑΡ.—ΟΙ ΚΩΦΙΛΑΔΟΙ ΟΜΙΛΟΥΝΤΕΣ.—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.—ΠΟΙΗΣΙΣ κλπ.

JULES VERNE

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΥΜΕΝΟΝ

(Μετάφρασις Ἐποποιος)

Οἱ ὑπερκσπισταὶ τῆς Ἀκροπόλεως εἶχον ἤδη κλεισθῇ ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν τόσῳ παρὰτόλμως ἐλθόντων πρὸς βοήθειάν των οὓς πλέον δὲν ἤθελον ν' ἀφῆτῳσι νὰ ἐξέλθωσιν ἐκείθεν.

Ἐκεῖδ' νεαρός ἀξιοματικὸς, πάσχων ἐκ πληγῆς μὴ βρεῖται εὐτυχῶς, ὥρειλε νὰ συμμερισθῇ τὰς κακουχίας τῶν πολιορκουμένων, ἀναγκάζομένων νὰ περιορίζωνται εἰς τινὰς μερίδας κριθῆς ἀντὶ πᾶσης τροφῆς. Ἐξ περὶ ἡλθον μῆνας μέχρις οὗ ἡ περὶ παραδόσεως συνθήκη γενομένη δεκτὴ παρὰ τοῦ Κιουταχῆ, τῇ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν. Μόλις τὴν 5ην Ἰουνίου 1827 (15) ὁ Φαβιέρου, οἱ ἐθέλονταί του καὶ οἱ πολιορκούμενοι κατέλιπον τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐπλευσαν εἰς Σχλαμῖνα.

Ὁ Ἐρρίκος Ἀλβερὲτ, λίαν ἔτι ἀδύνατος ὢν, δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ οὐδ' ἐπὶ

στιγμὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀλλ' ἀπέπλευσε διὰ Κορφοῦς, ἐνθα ἐπὶ δύο μῆνας ὑπεβλήθη εἰς θεραπείαν, καρδακῶν τὴν ὥραν καθ' ἣν θ' ἀνελάμβανε τὴν ἐν τῇ πρώτῃ τάξει θέσιν του, ὅτε ἡ τύχη νέαν ἔδωκε τροπὴν εἰς τὸν μέχρι τότε ἀποκλειστικῶς στρατιωτικὸν τοῦ βίου.

Ἐπῆρχεν ἐν Κορφοῖς, εἰς τὴν ἐσχατιάν τῆς Βασιλικῆς οδοῦ (Strada-Réale), παλαιὰς τῆς οἰκίας ῥυθμοῦ τὸ ἡμισυ ἐλληνικοῦ καὶ τὸ ἡμισυ Ἰταλικοῦ, ἐν ᾗ κατῴκει ἀτομόν τι ὅπερ ἐφαίνετο μὲν ὀλίγον ἀλλὰ περὶ οὐ ὠμίλουν πολὺ ὁ τραπεζίτης Ἐλιζούνδος. Ἦτο ἐξηκοντούτης ἡ ἐβδομηκοντούτης; ἄγνωστον. Ἀπὸ εἰκασταίας κατῴκει τὴν κατηρῆ ταύτην οἰκίαν χωρὶς νὰ ἐξέρχεται παντελῶς αὐτῆς. Ἀλλ' ἐὰν αὐτὸς δὲν ἐξήρχετο, πολλοὶ ὅμως πάσης ἐθνικότητος καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος τακτικοὶ τοῦ καταστήματός του πελάται—ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν του. Λίαν βέβαιον ὅτι ἐγίνοντο μεγάλοι πράξεις ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης, τῆς ἡ τιμιότης ἦν ἀναμφισβήτητος. Ὁ Ἐλιζούνδος ἄλλως τε θεωρεῖτο πλουσιώτατος. Οὐδεὶς ἐν ταῖς Ἰονίοις καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν Δαλματῶν ἐν Ζάρα ἢ Ραγούση συναδελφῶν τοῦ ἡδύνατο ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς αὐτόν. Συναλλαγματικὴ παρ' αὐτοῦ ἐκδεδομένη ἦν ἰσχυρία χρυσῶν. Ἀλλ' ἐφαίνετο λίαν δύσκολος ἐν ταῖς τοιαύ-

(15) Πᾶσαι αἱ ἐν τῇ μεταφράσει ταύτῃ χρονολογίαι εἶναι κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.— Σ. Μ.

ταῖς περιστάσεσι. Ἐξήτει τὰ συστατικὰ ἀναμφισβήτητα, τὰς ἐγγυήσεις ἀσφαλεῖς, ἀλλὰ τὸ ταμειὸν τοῦ ἐφαίνετο ἀνεξάντλητον.

Τὸ δ' ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι ἐξέτελει μόνος πᾶσαν τοῦ ἐργασίαν, μεταχειριζόμενος ἕνα μόνον οἰκεῖον τοῦ ἀνδρα, περὶ οὗ θέλομεν ὁμιλήσει ἀργότερα, ὅπως κρατῇ τὰ ἄνευ σπουδαιότητος ἔγγραφα. Ἦτο δὲ συγχρόνως καὶ ἰδιαίτερος ταμίας καὶ βιβλιοφύλαξ. Οὐδεμία συναλλαγματοικὴ συνετάσσετο, οὐδεμία ἐπιστολὴ ἐγράφετο διὰ ξένης χειρός. Οὐδέποτε ξένος ὑπ᾿ ἄλληλος παρεκάθισεν εἰς τὸ γοαφεῖον τοῦ, ἐξ οὗ ἐπὶ μᾶλλον ἐβεβαχιοῦτο τὸ μυστικὸν τῶν πράξεων τοῦ.

Τίς ἡ καταγωγὴ τοῦ; Τὸν ἔλεγον Ἰλλυριὸν ἢ Δαλματίν, ἀλλ' οὐδέτερον ἐβεβαχιοῦτο. Οὐδέποτε περὶ τοῦ παρελθόντος, οὐδέποτε περὶ τοῦ παρόντος τοῦ ὁμιλῶν, ποτὲ δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Κορφωτικῆς κοινωνίας. Ἀναμφιβόλως δὲν ἔπρεπε νὰ διδῇ τις πίστιν εἰς τὰ περὶ τῆς περιουσίας τοῦ θρυλούμενα παρὰ τῷ ἁπλῷ, ἀναβιβάζοντι αὐτὴν εἰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ἦτο πλουσιώτατος, καίτοι διήγε βίον ἀνθρώπου μετρίου κατὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἐπιθυμίας.

Ὁ Ἐλιζούνδος ἦτο χῆρος ἅπ' ἧς ἐνεκατέστη εἰς Κορφούς μετὰ παιδίσκης διετούς τότε. Τώρα ἡ Ἀδζίνη ἦν εἰκοσι καὶ δύο ἐτῶν, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς χώρας προπάντων ταύτας ἡ ὠραιότης τῆς γυναικὸς εἶναι ἀναμφισβήτητος, κατέστη ἐξόχως ὠραία παρὰ τὴν σοφρότητα τῆς ὀλίγον σκυθρωπῆς φυσιογνωμίας τῆς. Πῶς νὰ καταστῇ ἄλλοιᾳ ἐν τῷ ἰδιορρυθμῷ ἐκείνῳ βίῳ ἐν ᾧ διήλθε τὴν νεκράν τῆς ἡλικίαν ἄνευ μητρὸς ἢ αὐτὴν ὁδηγῇ, ἄνευ συντρόφου πρὸς ἣν ν' ἀνταλλάσῃ τὰς πρώτας νεανικὰς τῆς σκέψεις; Ἡ Ἀδζίνη ἦτο μετρίου ἀλλὰ κομψοῦ ἀναστήματος. Διὰ τῆς ἐλληνικῆς τῆς καταγωγῆς, ἣν ἐκ μητρὸς εἶχεν, ἀνεκάλει τὸν τύπον τῶν περικαλῶν ἐκείνων νεανίδων τῆς Λακωνίας αἵτινες τὸν μεταδίδουσιν ἐφ' ἀπασῶν τῶν

Πελοποννησίων.

Μεταξὺ τῆς κόρης καὶ τοῦ πατρὸς ἡ οἰκειότης δὲν ἦτο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι τελεία. Ὁ τραπεζίτης ἔζη μονήρης, σιωπηλός, συνεσταλμένος, — εἰς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ὅτινες κινουσι συχνότατα τὴν κεφαλὴν καὶ κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἐὰν τὸ φῶς τοὺς ἐπλήγωνεν. Ὀλίγον κοινωνικός, τόσον ἐν τῇ ἰδιωτικῇ ὅσον καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ ζωῇ τοῦ, οὐδέποτε ἤρχετο εἰς συνάφειαν οὐδὲ μετ' αὐτῶν τῶν πελατῶν τοῦ. Πῶς ἡ Ἀδζίνη εἶχε δοκιμάσει γοητεῖαν τινὰ ἐν τῇ περιωρισμένῃ τούτῃ ζωῇ, ἅπ' οὗ μεταξὺ τῶν τοίχων ἐκείνων μόλις τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς τῆς ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ!

Εὐτυχῶς πλησίον αὐτῆς ἔζη ἄνθρωπος ἀγαθός, ἀφωσιωμένος, ἀγαπῶν, μὴ ζῶν ἢ διὰ τὴν νεκράν τοῦ δέσποιναν, θλιβόμενος διὰ τὰς θλίψεις τῆς, φαιδρυνόμενος ἂν τὴν ἐβλεπε μειδιῶσαν. Πᾶσα ἡ ζωὴ τοῦ ἀνῆκεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἀδζίνης. Μετὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι πρόκειται περὶ τινος γενναίου καὶ πιστοῦ κυνός, ἐκ τῶν «ἀφωσιωμένων» εἰς τὴν ἀνθρωπότητα» ὡς εἶπεν ὁ Μιχαὴλ, τῶν «ταπεινῶν φίλων» ὡς εἶπεν ὁ Ἀλμαρτίνος. Ὁχι!... ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡξίζε νὰ εἶναι κύων. Εἶχεν ἰδεῖ γεννωμένην τὴν Ἀδζίνην, οὐδέποτε εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν τὴν εἶχε λικνίσει παιδίον, τὴν ὑπηρετεῖ νεάνιδα.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἦν Ἕλληνας τις ὀνόματι Ἐκρῆς, ὁμογάλακτος ἀδελφὸς τῆς μητρὸς τῆς Ἀδζίνης, ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει μετὰ τὸν γάμον τῆς μετὰ τοῦ τραπεζίτου τῶν Κορφῶν. Εὗρίσκετο λοιπὸν ἀπὸ πλέον τῶν εἰκοσίων ἐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ κατέχων θέσιν ἀνωτέραν ἀπλοῦ οἰκέτου, βοηθῶν μάλιστα τὸν Ἐλιζούνδον ὁσάκις δὲν ἐπρόκειτο ἢ περὶ ἀσημάντων τινῶν ἔγγραφων.

Ὁ Ἐκρῆς, ὡς τινες τύποι τῆς Λακωνίας, ἦτο ἀναστήματος ὑψηλοῦ, εὐρύνωος, δυνάμει μινικῆς ὑπερφυοῦς. Πρόσωπον εὐειδές, ὀφθαλμοὶ ὠραῖοι καὶ ἀγαθοὶ, ῥίς

μακρὰ καὶ κυρτὴ ὑφ' ἣν ἐφύοντο ὑπερήφανοι μέλανες μύστακες.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε βελούχου φέσι· περὶ τὰς ὀφθαλμοὺς τὴν κυρτὴν φουστὰν ἐλλαν τῆς πατρὸς του.

Ὅσακις ἡ Ἀδζίνη Ἐλιζούνδου ἐξήρχετο εἶτε διὰ τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας, εἶτε ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, εἶτε ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐπὶ μικρὸν τὸν θαλάσσιον ἐκείνον ἀέρα ὅστις δὲν ἐφθάνε παντελῶς μέχρις τῆς οἰκίας τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, ὁ Ἐκρῆς τὴν συνώδευε. Πολλοὶ τῶν νέων Κορφιωτῶν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἰδῶσιν εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ πρὸ πάντων ἀνὰ τοῦς ὁδοὺς τοῦ πρυσταίου Καστραδὸς ἐκτεινομένου κατὰ μὴκος τοῦ ὁμωνύμου ὄρμου· πολλοὶ δ' ἐδοκίμασαν νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ πατρὸς τῆς. Τίς δὲν εἰλικύσθη ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς, καὶ ἴσως οὐδὲν ἦττον ὑπὸ τῶν ἐκτομυριῶν τῆς οἰκίας Ἐλιζούνδου; Ἀλλ' εἰς πάσας τὰς τοιοῦτου εἶδους προτάσεις ἡ Ἀδζίνη εἶχε δώσει ἀποφατικὴν ἀπάντησιν. Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τὸν τραπεζίτην, οὗτος οὐδέποτε ἀνემίχθη εἰς τὰς ἀποφάσεις ἐκείνης.

Τοιαύτη λοιπὸν ἡ κατηφὴς αὕτη μονήρης καὶ αὐστηρὰ οἰκία. Τοιοῦτο τὸ μέρος πρὸς ὃ αἱ μοιραῖαι τῆς ζωῆς του περιστάσεις ὠδήγουν τὸν Ἑρρίκον Ἀλβαρέτ.

Ἀφ' ἑρμῆ τούτου ἐγένοντο χρηματιστικαὶ συναλλαγαὶ καὶ ἐξαργυρώσεις γραμματίων ἐπὶ τοῦ οἴκου Ἐλιζούνδου, ἀπερ εἶχε λάβει μεθ' ἐαυτοῦ καταλείπων τοὺς Παρισίους. Αἱ δὲ συχναὶ εἰς τὴν νῆσον ἐπισκέψεις τοῦ νεκροῦ ἀξιοματικῶς συνετέλεσαν πρὸς τὸ νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀδζίνην ἥς τὸ κάλλος τὸν εἶχε δεσμεύσει καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ὁποίας τὸν παρηκολούθει εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης τοῦ Μωρέως καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἀκροπόλεως ἐπανῆλθεν εἰς Κορφοῦς· εὐρίσκειτο ἐν κακῇ καταστάσει ἕνεκα τοῦ τραύματός του. Οἱ ὑπερβολικοὶ κατὰ τὴν πολιορκίαν μόχθοι εἶχον βλάψῃ τὴν υγείαν του. Ἐκεῖ δὲ ζῶν μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ τραπεζίτου,

εὗρεν ἐν αὐτῇ φιλοξενίαν ὥρων τινῶν ἐκαστοτε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ξένος εἶχε δυνήθῃ μέχρις ὥρας νὰ ἐπιτύχῃ.

Τρεῖς διήρκεσε μῆνας ἡ ζωὴ αὕτη, καθ' οὓς ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ εἰς τοῦ Ἐλιζούνδου ἐπισκέψεις τοῦ Ἑρρίκου, αἵτινες κατ' ἀρχὰς μόνον χάριν ὑποθέσεων ἐγίνοντο, ἀπέβησαν οικειότεραι καθιστάμεναι καθημεριναί. Ἡ Ἀδζίνη ἤρσεκε πολὺ σφ' νεκρῷ ἀξιοματικῷ. Καὶ πῶς νὰ μὴ ἐπέλθῃ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἀφ' οὗ τότῃ συχνὰ εὐρίσκειτο μετ' αὐτῆς παραδεδομένος ὅλως εἰς τὴν γοητείαν τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ ἀκούῃ αὐτήν! Ἀφ' ἐτέρου δ' ἐκείνη ἐπεδαψίλευεν αὐτῷ ἀνευ τοῦ παραμικροῦ δισταγμοῦ τὰς περιποιήσεις, ἃς ἡ λίαν ἐπισφαλὴς υγεία του ἀπῆται. Μιᾶς τοιαύτης διαίτης φυσικὸν ἦτο βεβαίως ἀποτέλεσμα ἡ ἐπελευσὰ ἐντελὴς αὐτοῦ ἀνάρρωσις.

Καὶ ὁ Ἐκρῆς δὲ οὐδαμῶς ἀπέκρυπτε τὴν συμπάθειαν, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ὁ τόσον εἰλικρινὴς καὶ τόσον ἐράσμιος Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ.

— «Ἐγχεῖς δίκαιον, Ἀδζίνη,» ἐπνελάμβανε συχνάκις. «Ἡ Ἑλλάς εἶναι πατρίς σου, ὅπως εἶναι καὶ ἰδική μου, καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι, ἂν ὁ νεαρὸς οὗτος ἀξιοματικὸς ὑπέφερε τι, τὸ ὑπέφερε μαχόμενος ὑπὲρ αὐτῆς!»

— «Μὲ ἀγαπᾷ!» Εἶπεν ἐκείνη ἡμέραν τινα τῷ Ἐκρῇ.

Καὶ τὸ εἶπε μετὰ τῆς ἀπλότητος ἐκείνης, ἣν ἐν παντὶ μετεχειρίζετο.

— «Λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ σὲ ἀγαπᾷ!» Ἀπήντησεν ὁ Ἐκρῆς. «Ὁ πατήρ σου ἐγήρασεν, Ἀδζίνη!..... Ἐγὼ δὲν θὰ εὐρίσκωμαι πάντοτε ἐδῶ!..... Πού θέλεις εὔρει ἐν τῇ ζωῇ μᾶλλον ἀφωσιωμένον προστατήν ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον Ἀλβαρέτ;»

Ἡ Ἀδζίνη δὲν ἀπεκρίθη. Θὰ ὑφίστατο ἀνάγκη νὰ εἴπῃ ὅτι, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ἡγαπᾷτο, ἡγάπα οὐδὲν ἦττον καὶ αὕτη ὅπερ, ἔστω καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐκρῆν, συστολὴ ὅλως φυσικὴ τὴν ἡμποδίζε νὰ ὁμολογήσῃ.

Ἐν τοσούτῳ τὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο πλέον μυστικὴ παρὰ τῇ Κορριωτικῇ κοινωνίᾳ. Προτοῦ μάλιστα γίνετο περὶ αὐτῆς λόγος ἐπισήμως. Ὡμίλου περὶ τῶν γάμων τοῦ Ἑρρίκου Ἀλθαρέτ μετὰ τῆς Ἀδζίνης Ἐλιζούνδου ὡς περὶ γεγονότος τετελεσμένου. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ τραπεζίτης δὲν ἐφάνη τὸ παράπαν δυσανασχετῶν ἐπὶ ταῖς συχναῖς παρὰ τῇ θυγατρὶ του ἐπισκέψει τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ. Καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἑκρῆς, ἡθάνετο ἑαυτὸν γηράσκοντα, καὶ ταχέως μάλιστα. Ὅσον σκληρὰν καρδίαν καὶ ἂν εἶχεν, ὥφειλε νὰ φοβῆται μὴ ἡ Ἀδζίνη ἤθελε μείνει μόνῃ ἐν τῇ ζωῇ, καίτοι χρηστὰς ἐστήριζεν ἐλπίδας ἐπὶ τῆς περιουσίας, ἣν αὕτη θὰ ἐκληρονόμη. Ἄλλως τε ὁ Ἑρρίκος οὐδέποτε εἶχε δαίξει ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περιουσίαν ταύτην· ὁ πλοῦτος ἦ ἢ πτωχεύει τῆς θυγατρὸς τοῦ τραπεζίτου δὲν ἦτο λόγος ὅπως ἐμβάλλῃ αὐτὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἰς σκέψεις Ὁ ἔρως του εἶχε στήριγμα αἰσθημάτων φύσεως πάντῃ ἄλλοις, οὐχὶ συμφέροντα χυδαῖα. Τὸν ἔρωτά του ἐγέννησε τόσον ἡ χρηστότης ὅσον καὶ τὸ κάλος τῆς νέας. Ὁ μονήρης βίος τῆς τῷ ἐνέπνευσε τὴν ἐν λόγῳ συμπάθειαν. Πρὸς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ εὐγένεια τῶν διαλογισμῶν τῆς, τὸ μεγαλεῖον τῶν σκέψεων τῆς, τὸ εὐγενὲς τῆς καρδίας τῆς, ἦν, ὡς ἐκεῖνος ἠνόει, ἦν ἱκανὴ καὶ νὰ πλήξῃ ἔτι ἂν ποτε ἤθελεν ἐπιστῇ ἀνάγκῃ τοιαύτῃ.

Καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη σαφῶς κατεδείκνυτο, ὁσάκις ὠμίλει περὶ τῆς κατακυρνανουμένης Ἑλλάδος καὶ τῶν υπερανθρώπων ἀγώνων, οὓς κατέβαλλον τὰ τέκνα τῆς ὅπως ἀποδώσωσιν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου οἱ δύο νέοι ἦσαν ἀείποτε ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ.

Ποσάκις δὲν διηλθον ὦρας ὀλυκλήρους συνομιλοῦντες ἐν συγχινήσει περὶ πάντων τούτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἣν ὁ Ἑρρίκος Ἀλθαρέτ ὠμίλει ἤδη ὡς τὴν ἰδικήν του! Ὅποιον ἄφικτον χαρὰν ἐξ ἧς δὲν ἐδοκίμαζον ὁσάκις ἠγγέλλετο θα-

λασσὴ τις ἐπιτυχία, ἀντισταθμίζουσα τὰς συμφορὰς, ὧν ὁ Μορέας καὶ ἡ Ἀττικὴ ἦσαν τὸ θέατρον! Ποσάκις ὁ Ἑρρίκος δὲν διηγῆθη λεπτομερῶς πάντα τὰ γεγονότα, ἐν οἷς εἶχε λάβει μέρος, καὶ δὲν ἐπανέλαβε τὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ἃς ἐξ ἰδίας ὅλως βουλήσεως ἡ Ἀδζίνη ἐπόθησε νὰ μιμηθῇ, — Βουβουλίνας, Μοδένας, Κωνσταντίνας, Χαίδως. — χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καὶ τὸ τῆς μεγαλοφύχου ἐκείνης Ἀνδρονίκης. Ἦν εἶχε σώσει ἀπὸ τῆς σφαγῆς τοῦ Χαϊδρίου!

Καὶ δὴ, ὅτε μίαν ἡμέραν προσέφερε τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ταύτης, ὁ Ἐλιζούνδος, ὅστις ἤκοζτο τὴν συνομιλίαν, ἔκκαμιν ἀπότομον κίνημα ἐκλύσαν τὴν προσοχὴν τῆς θυγατρὸς του.

— «Τί ἔχετε, πάτερ μου;» ἠρώτησε.

— «Τίποτε.» Ἀπεκρίθη ὁ τραπεζίτης. Καὶ εἶτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νέον ἀξιωματικὸν διὰ τόνου ἀνθρώπου ἐπιθυμοῦντος νὰ φάνηται ἀδιαφορῶν δι' ὅ, τι λέγει:

— «Ἐγνωρίσατε αὐτὴν τὴν Ἀνδρονίκην;» ἠρώτησε.

— «Μάλιστα, κύριε Ἐλιζούνδε.»

— «Καὶ γνωρίζετε τί ἀπέγεινε;»

— «Ἄγνοῶ.» Ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος Ἀλθαρέτ. Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Χαϊδρίου φρονῶ ὅτι θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Μάκνην, τὸν γενέθλιον τόπον τῆς. Ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναιμῶς νὰ τὴν ἰδῶ ἀναφανομένην εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν τῆς Ἑλλάδος.....

— «Ναί!» προσέθηκεν ἡ Ἀδζίνη, «ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ εὐρίσκεται!»

Διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην; Οὐδεὶς τὸν ὑπεκίνησε. Καὶ ἔπραξε τοῦτο διὰ τρόπου προδιδόντος ὑπεκφυγῆς. Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του, ὀλίγον γνωρίζουσα τὰς σχέσεις τοῦ τραπεζίτου, οὐδαμῶς ἀνησύχησεν ἐν τούτῳ. Ἡδύνατο λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ δεσμός οἷος δὴποτε μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς Ἀνδρονίκης ταύτης, ἣν ἐθαύμαζε;

Ἄλλως τε, εἰς πᾶν ὅτι ἀπέβλεπε τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ὁ Ἐλιζούνδος

ἐφέρετο μετὰ μεγίστης ἐπιφυλακτικότητος. Πρὸς τίνας συνεπάθει, πρὸς τοὺς τυραννοῦντας ἢ πρὸς τοὺς τυραννουμένους; Δύσκολον ἦτο ν' ἀποφανθῇ τις.

Τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι ὁ ταχυδρόμος τοῦ τῷ ἔφερεν ἐπιστολὰς τόσας ἐκ Τουρκίας, ὅσας τοῦλάχιστον καὶ ἐξ Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἀρμόζει νὰ ἐπαναληφθῇ ὅτι καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ νεαροῦ στρατιώτου εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων δὲν συνέτεινεν ὀλίγον πρὸς τὴν καλὴν ὑποδοχὴν ἣν τῷ ἔκαμεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ δὲν ἠδύνατο νὰ παρτείνῃ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του. Αναλαβὼν ἥδη ἐκ τῶν κόπων του, ἦτο ἀποφασισμένος ν' ἀκολουθήσῃ μέχρι τέλους ἐκεῖνο ὅπερ ἐθέσκει καθῆκον καὶ περὶ οὗ συχνάκις ὠμίλει τῇ νεαρᾷ κόρῃ.

— «Εἶναι καθῆκόν σας, τῷ ὄντι!» Τῷ ἀπεκρίνετο ἡ Ἀδζίνη. «Ὅποιανδήποτε θλίψιν καὶ ἂν μοι προξενήσῃ ἡ ἀναχωρησίς σας, Ἑρρίκε, ἐννῶ ὅτι ὀφείλετε νὰ καταφθάσῃτε τοὺς συμπολεμιστάς σας! Ναί! Ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλὰς διατελεῖ δούλη, πρέπει νὰ παλαίσῃτε δι' αὐτήν!

— «Ἀναχωρῶ, Ἀδζίνη, ἀναχωρῶ μετ' ὀλίγον!» Εἶπεν ἡμέραν τινα ὁ Ἑρρίκος. «Ἀλλὰ, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ συναποφέρω μετ' ἐμοῦ τὴν βεβαιότητα ὅτι μ' ἀγαπᾶτε ὡς σὲς ἀγαπῶ... ..

— «Ἑρρίκε, οὐδ' εἰς αἰτίαν ἔχω νὰ κρύψω τὰ αἰσθήματα ἅπερ μοι ἐμπνέετε.» Ἀπήντησεν ἡ Ἀδζίνη. «Δὲν εἶμαι πλέον παιδίον, καὶ τοῦτο μοι ἐπιβάλλει ν' ἀτενίζω μετὰ σοβαρότητος τὸ μέλλον. Ἐχὼ πίστιν εἰς ὑμᾶς», προσέθηκε τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, «ἔχετε πεποιθῆσιν εἰς ἐμέ! Οἶαν θὰ μὲ ἀφῆσῃτε ἀναχωρῶ, τοιαύτην θὰ μὲ ἐπανεύρητε ἐπιστρέφων!»

Ὁ Ἑρρίκος ἔθλιψε τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα εἰς δαῖγμα τῶν αἰσθημάτων του.

— «Εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς!» Ναί! ἀνήκομεν ὁ μὲν εἰς τὸν δέ... ἦδη! Καί, ἐὰν ὁ χωρισμός μας μέλλῃ ν' ἀποβῇ λυπηρότερος ἥδη, θὰ συναποφέρω τοῦλάχιστον τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἔρωτός σας!...

Ἀλλὰ, πρὶν ἀναχωρήσω, Ἀδζίνη, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν πατέρα σας.... Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπίδοκιμαζεῖ τὸν ἔρωτά μας, καὶ ὅτι οὐδὲν κώλυμα ἐκ μέρους του θέλει προέλθει....

— «Θὰ πράξητε συνετὴν πράξιν, Ἑρρίκε.» Ἀπήντησεν ἡ νεῆνις. «Λάβετε τὴν ὑπόσχεσίν του ὡς ἐλάβετε τὴν ἐμήν!»

Καὶ ἔδει νὰ ἐνεργήσῃ ταχέως, καθ' ὅσον ἦν ἀποφασισμένος ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν του ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Φαβιέρον.

Ὅντως αἱ τύχαι τοῦ ἀγῶνος ἔβαινον ἀπὸ τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ χεῖρον. Ἡ συνθήκη τοῦ Ἀνδίνου οὐδὲν εἶχε μέχρι τότε ἐπιφέρει ὠφέλιμον ἀποτέλεσμα, καὶ ἠδύνατό τις νὰ σκεφθῇ ἂν αἱ δυνάμεις δὲν θὰ περιορίζοντο ἀπέναντι τοῦ Σουλτάνου εἰς καθαρῶς φιλικὰς παρατηρήσεις καὶ ἐπομένως, ὅπως πλατωνικάς.

Ἄλλως τε οἱ Τοῦρκοι τετυφωμένοι ὑπὸ τῶν ἐπιτυχιῶν των, ἥκιστα ἐφάινοντο διατεθειμένοι ν' ἀπόσχῃσι τῶν ἀξιώσεών των. Καίτοι δύο στόλοι, ὁ μὲν Ἀγγλικὸς ὑπὸ τὸν ναύαρχον Κοδριγκτῶνα, ὁ δὲ Γαλλικὸς ὑπὸ τὸν ναύαρχον δὲ Ρινῷ, διέτρεχον τότε τὸ Αἰγαῖον, καίτοι ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις ἐνεκατέστη εἰς Αἰγίναν ὅπως βουλευθῇται ὑπὸ ὄρους μείζονος ἀσφαλείας, οἱ Τοῦρκοι ἐδείκνυνον πεισμονὴν, ἥτις τοὺς καθίστα ἐπιφόβους. Ἦνοσετο δ' ἐν τέλει τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ ἐξ ἐννεμήκοντα δύο νηῶν ὀθωμανικῶν, αἰγυπτιακῶν καὶ τυνισιακῶν στόλου, ὃν ὁ εὐρύς τοῦ Ναυαρίνου ὅρμος ἐδέξατο τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου. Ὁ στόλος οὗτος ἔφερεν ἀπειρα ἐφόδια, ἅπερ ὁ Ἰβραῆμ ἐμελλε νὰ παραλάβῃ ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας ἐκστρατείας, ἣν ἐμελέτα ἐναντίον τῶν Ὑδραίων.

Ἐκ τούτου ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ ἀπεφάσισε νὰ σπύσῃ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἐν Ὑδρᾷ ἐξ ἐθελοντῶν σώματος. Ἡ νῆσος αὕτη ἐν τῇ ἐσχάτῃ τῆς Ἀργολίδος καί μὲνη εἶναι μία τῶν πλουσιωτέων τοῦ Αἰγαίου· ἄφ' οὗ διὰ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ

χρήματος αὐτῆς τοσαῦτα διὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίαις ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων, ὑπὲρ οὗ ἐπάλαισιν οἱ ἀτρόμητοι αὐτῆς ναῦται, Τομπάζης, Μικούλης, Τσαμχδός, οἱ τοσοῦτον τρόμον ἐνσπείραντες εἰς τοὺς Τούρκους πλοιάρχους, ἔπραξεν, ἔβλεπεν ἤδη ἑαυτὴν ἀπειλουμένην διὰ τῶν φρικωδεστέρων ἀντεκδικήσεων.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Μετὰ δύο μῆνας αἱ θύραι τῆς ἐν Παρισίοις παγκοσμίου Ἐκθέσεως ἔσονται ἠνεωγμέναι, ὀλίγιστα δὲ ὑπολείπονται ἀκόμῃ ἐργασίαι ὅπως ὁ ἀπέραντος αὐτὸς ὀργανισμὸς συμπληρωθῇ καθ' ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ἀμετρήτους λεπτομερείας. Ὡστε δύναται τις καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θέλει ἐμποιήσῃ εἰς τὸν κόσμον ἡ Παγκόσμιος Ἐκθεσις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς.

Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἔσεται ὑπέρπυκα καταπληκτική. Ἡ παγκόσμιος τοῦ 1889 Ἐκθεσις θὰ ἀποτελέσῃ τὴν κορωνίδα τῶν μεγάλων διανοητικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἔργων τοῦ 19ου αἰῶνος, ἔσεται δὲ ὁ καλλίτερος πανηγυρικός τῆς μεγάλης ἐκείνης Ἐπαναστάσεως, ἥς ὑπερήφανος ἡ δημοκρατουμένη Γαλλία πανηγυρίζει τὴν ἐκατονταετηρίδα. Εἰς μάτην οἱ τῶν κειῶν μάντιες, εὐτυχῶς ὀλίγοι, ἐξέφερον δισταγμοὺς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεγάλης ταύτης Γαλλικῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις θέλει λαμπρύνει τὴν ἐκατονταετηρίδα τοῦ ἐνδοξοῦ 1789, ἣν Ἀκαδημαϊκὸς τιστὸς οὐδίκως ἐμυκτήρισεν. Ἡ βιομηχανικὴ κυψέλη εἰργάσθητόσον καλῶς, τόσον δραστηρίως, ὥστε, ὡς ἐκ θαύματος, ἐπὶ τοῦ ἀπέραντου πεδίου τοῦ Ἄρεως ἐξέφύτρωσεν ὁλόκληρος πόλις καὶ μετεμορφώθη εἰς ἀπειρίαν θαυμασίων χάρις εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ ἐμπειρίαν τοῦ σοφοῦ Γεωργίου Βερζέρ, γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν ἔργων τῆς

παγκοσμίου ταύτης Ἐκθέσεως.

Εἰπόμεν δὲ εὐθὺς ἀρχόμενοι ὅτι τὸν προεξέχοντα χαρακτῆρα τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ὑπὸ οἰκοδομικὴν ἔποψιν, ἀποτελεῖ τὸ κολοσσιαῖον μέρος, ὅπερ ἔλαβεν ἐν αὐτῇ ἡ μεταλλουργικὴ βιομηχανία. Καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ Ἐκθεσις τοῦ 1889 θέλει παρουσιάσῃ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸν καταπληκτικὸν θρίαμβον τοῦ σιδήρου ἐν τῇ νεωτέρᾳ οἰκοδομικῇ. Ὁ περιβόητος σιδηροῦς πύργος τοῦ Ἐϊφφελ, ὕψους 300 μέτρων, ὁ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἐκθέσεως ὑψούμενος εἰς τὸ ἀχανές, δι' ὃν ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ 7.000.000 χιλιογράμμων σιδήρου, καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη σιδηροπαγὴς στοὰ τῶν Μηχανῶν θέλουσι καταδείξει εἰς ποῖον βαθμὸν τελειότητος ἔφθασεν ἡ μηχανικὴ ἐπιστήμη, καὶ ἔσονται δύο μεγαλοπρεπῆ περὶδείγματα τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ σιδήρου ὑπὸ ἔποψιν γιγαντιαίων οἰκοδομημάτων, παρουσιάζοντων ἐν ταύτῳ πάσας τὰς ἀρετὰς τῆς στερεότητος, τῆς ἐλαφρότητος καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς κομψότητος καὶ χάριτος.

Ἐν τῇ ταχείᾳ ταύτῃ ἐπιθεωρήσει τῶν ἔργων τῆς Οἰκοδομῆς τῆς Ἐκθέσεως, ὡς διὰ μαγείας ἐξελεύσῃ ἐκ τοῦ ξηροῦ πρὶν ἐδάφους τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, θέλομεν ποιήσῃ ἔναρξιν ἀπὸ τῆς Στοᾶς τῶν Μηχανῶν, ἥτις μετὰ τοῦ γιγαντιαίου Πύργου τοῦ Ἐϊφφελ ἔσονται τὰ δύο μέγала ἐπιτυχῇ καὶ θαυμάσια ἔργα τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1889.

Τὸ Μέγαρον τῶν Μηχανῶν, ὑψούμενον ἀπέναντι τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, καὶ κατέχον ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, εἶνε ἀπέραντον οἰκοδόμημα σιδηροῦν, καλύπτον ἐπιφάνειαν πέντε περὶπου ἑκταρίων, ἥτοι 50.000 τετραγ. μέτρων, χωρὶς οὐδ' ἐν ἐσωτερικῇ ἐστῆριγμα νὰ ὑποβασταζῇ τὸν κολοσσιαῖον αὐτοῦ σιδηροῦν θόλον. Τὸ ὕψος τοῦ εἶνε 45 μέτρων, ὃ ἐστὶ, ἡ ἐν Παρισίοις στήλη τῆς Βανδώμης εὐκόλως εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτοῦ. Διὰ νὰ δώσωμεν δὲ ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν τεραστίων διαστάσεων τοῦ εἰ-